

Je bent onderweg

I

Ik durf je niet te vroeg aan te roepen, voor het geval je verdwijnt. Of werkt bijgeloof omgekeerd en is je noemen bevestigen dat je bestaat?

Je hangt aan een draad, maar je bent niet frêle, want je weet nog niet dat je kwetsbaar bent. Wij zijn het wel, door jou.

Door het je te zeggen word ik zoetjesaan geboren.

Het lijkt wel een zeepaardje, een astronaut of een onmogelijke kruising tussen beiden. Het dobbert rond zonder dat het doorheeft dat we stiekem zijn allereerste yoga-oefeningen bekijken.

Nu heeft zij twee harten. Het ene, het rebelse, is van haar; het andere is piepklein en van ons.

Omdat we geen andere naam hebben zullen we het 'kind' noemen.

In de echografieën, een soort rotstekeningen, zoeken we aanwijzingen voor wat de toekomst zal brengen.

'Volgens mij is dat een hand.'

'De hersenen beginnen te werken.'

Aan de basis lagen genen die op hun ritme, hun tekst wachtten en op veranderingen die wij niet zullen kunnen duiden.

Door op het beeldscherm het geslacht te verbergen, wordt er ter plekke een schaamtegevoel bedacht dat het nog niet kent. Het vult het midden op en voorkomt zo, speels, dat het een etiket opgeplakt krijgt.

‘Wilt u het weten?’

‘Nee.’

‘Ja.’

‘We weten het niet.’

Ik hoop maar dat je een vrouw bent, een man, beiden, geen van beiden. Ik hoop maar dat de genitale krabbel, zijn semantische ontwerp, je koud laat.

Gaandeweg zal je die krabbel herschrijven en voel je dat hij je kietelt en dat je erom lacht.

De merkwaardige macht een naam te kunnen kiezen lijkt, misschien, op het inwijden van talen door hun eerste woord. Net zo vruchtbaar en net zo gekunsteld. Mario? Julio? Marcelo? Zo vangen we jou in woorden.

Wanneer jouw vochtige mond eenmaal lettergrepen gaat sputteren mag je jezelf noemen zoals jij wilt. Maar jouw moeder en ik zullen je een naam opleggen. Die vrijheid nemen we, maar het is ook een gewelddaad.

Eerst zal je zijn wie wij zeggen dat je bent en je zal ons bij elk gebrabbel tegenspreken.

Hij beweegt zich in de ruimte die hij door zijn eigen bewegingen vormt. Hij heeft iets van een elementair deeltje en ook wat van een beginnende zwemmer. Zal hij een idee hebben van de grenzen terwijl die zich uitrekken? Voelt het voor hem aan alsof hij uit zichzelf dobbert of schommelt de werkelijkheid?

Zijn hartje, niet groter dan een rijstkorrel, hamert op de wanden.

‘Ik voel me meer zijn gastvrouw dan zijn schepster,’ biecht je moeder me op.

Nu stel ik me ons als concentrische cirkels voor. Jij beweegt je voort in een werkelijkheid die zich binnen onze werkelijkheid bevindt, in eindeloze banen. Wat zou ik dan zijn in dit huis waar de buik van je moeder heen en weer schommelt? Binnen wie ben ik?

Ik loop al anders door dit huis. Zijn hoeken verwelkomen me bij voorbaat, ze plooiën me, op zoek naar de warmte die jij brengt.

Ik huil in de keuken wanneer ik bedenk dat je zo welkom bent. Niet dat ik niet twijfelde (want dat deed ik) of niet bang was (want dat ben ik nog steeds), maar omdat jij je er niets van aangetrokken hebt en tot aan deze keuken bent geroeid, die naar groente en gefermenteerde melk ruikt.

In mijn eerste levensjaar heb ik alleen maar vocht opgegeven, realiteit, louter land. Dat zeiden ze. Hoe kon ik in die oorverdovende stilte opgroeien? Ik herinner me niet meer of ik welkom was.

Ik huilde niet toen ik geboren werd. Ik keek alleen maar om me heen, zeggen ze. En kijken was toxisch. De lucht was zwanger van dictatuur. Verbanning en marteling waren bij ons kind aan huis. Maar we hadden vooral stilte. Een stilte in luiers.

En ik moest naar een school vol ruige prietpraat, waar je niet mocht huilen, waar alleen stoer doen telde. En ik moest dit vaag Joodse hachje van me redden door weg te vluchten van wat ik juist nodig had.

Ze hebben me op een dag geboren doen worden. Ik wist het niet.

Ik was zo bang voor jouw komst, jongen, dat ik dan mezelf weer zou tegenkomen. Ik hoop dat jij me leert huilen om de dingen waar ik niet om gehuild heb.